

[Freddy Madsen]

vil også gerne gå ned i fordringerne til den fulde finansiering af uddannelsen på nuværende tidspunkt, men det, vi mener er byden- de nødvendigt, er, at folketinget på en eller anden måde, ikke en gang efter juni 1978, men nu, sætter ind for at hjælpe de uddannelsessøgende i den betrængte situation, de er i.

Jeg synes at have sporet i den debat, der har været ført her, at der i en række partier, således at der kunne dannes et flertal, er en indstilling om, at der skal gøres noget på nuværende tidspunkt. Jeg vil gerne spørge ministeren, om hun med det tilsagn, der faktisk er givet her i dag, vil tage initiativ til, at der kan komme en sådan meget hurtig løsning af de problemer, der findes. Det vil vi gerne være med til at gennemføre. Vi står ikke på, at udgangspunktet skal være vores forslag. Hvis vi bare igennem fremsættelsen af det har bidraget til, at der er kommet skred i tingene, ser vi meget gerne, at andre tager initiativet, og vi vil gerne medvirke til noget. Den eneste forudsætning er, at det virkelig vil være med til at hjælpe de uddannelsessøgende ud af den vanskelige situation, som de er i på nuværende tidspunkt.

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Det skal ikke blive mange bemærkninger til det, der har været fremført i debatten, men da der har været nogen uklarhed med hensyn til socialdemokratiets og regeringens stilling til 1975-loven, først og fremmest udtrykt af fru Tove Jørgensen, skal jeg herfra understrege, at vi ikke stemte for det pågældende lovforslag, at vi ikke mener, loven er god, og at vi heller ikke dengang mente det. Vi har ikke ændret opfattelse i det spørgsmål.

Så har der også været nogle kommentarer med hensyn til, hvad regeringen var villig til at gøre hurtigt, sidst af hr. Freddy Madsen, der stillede et direkte spørgsmål, og jeg skal citere fra mit første indlæg:

»Mens dette arbejde pågår, er jeg helt klar over, at de uddannelsessøgende, så vidt det overhovedet er muligt, må hjælpes«.

Op lidt længere nede:

»...og skulle der vise sig åbninger for andre hjælpemuligheder, er jeg mere end rede«.

Jeg har på baggrund af disse bemærkninger selvfølgelig også hæftet mig ved de mange positive tilkendegivelser, der er kommet fra de forskellige partier under debatten i dag.

Brøndlund Nielsen (V):

Jeg vil godt lige igen til ministerens fremhævelse af sin kritik af det tidligere forslag sige, at den nuværende lov mig bekendt er underskrevet af ministeren. Men det, der kalder mig herop, er de mange udtalelser, der er fremkommet fra forslagsstillerne fra Danmarks kommunistiske partis repræsentanters side om pengeinstitutternes efter deres opfattelse formidable indtjening på disse studielånsordninger. Det er nogle efter min mening helt urimelige påstande, som vi jo heller ikke her på nogen måde har fået dokumentet.

Jeg nævnte i mit første indlæg, hvordan pengeinstitutterne lige på stedet kunne tjene betydeligt mere, såfremt de investerede disse penge i statens gæld. Det er for øjeblikket noget med 16-17 pct., og så har de pengene likvide igen i løbet af et års tid, hvad der jo ingenlunde gælder de penge, der lånes ud til de studerende. Jeg er vel klar over, at pengeinstitutterne får en kundekontakt igennem dette her. Men jeg mener dog, man må være opmærksom på, at de rent faktisk forlanger en betydelig lavere rente, end de kunne få andre steder. Hr. Freddy Madsen sagde jo selv, at 15 pct. nok var for højt, og jeg lagde mærke til, at fru Tove Jørgensen nævnte 14 pct. Det er altså nogle ganske urimelige påstande over for banker og sparekasser, der her fremsættes.

Må jeg så lige til sidst i denne omgang kun kort spørge: hvad vil dette her koste, for statens gæld bliver jo endnu mere astronomisk, hvis også dette her skal gennemføres? Det indebærer meget forhøjede ydelser, og det indebærer en meget klækkelig forhøjelse af forældrenes indtægtsgrænse. Men der er ikke spor om, hvad det vil koste, endsige hvordan man vil dække udgiften.

Helge Møller (KF):

Jeg kan helt tilslutte mig det, hr. Brøndlund Nielsen lige sagde angående sparekasser og banker. Jeg synes ikke, at det, som hr. Freddy Madsen sagde, er en grov fidus for banker og sparekasser, men det er en grov uan-